

1. תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב
 אתמר, פשע בה ויצאת לאגס, ומתה כדרכה:

- אביי משמיה דרבה אמר חייב...אפילו למאן דאמר (תחילתו בפשיעה וסופו באונס) פטור - הכא חייב. מאי טעמא - דאמרין: **הבלא דאגמא קטלה.**
- רבא משמיה דרבה אמר פטור... אפילו למאן דאמר (תחילתו בפשיעה וסופו באונס) חייב - הכא פטור. מאי טעמא - דאמרין: **מלאך המות, מה לי הכא ומה לי התם**

2. **תוספות מסכת בבא מציעא דף עה עמוד א**

ורב אלפס פירש התם דאביי לטעמיה דאמר בפרק המפקיד (לעיל דף לו: ושם) לא מיבעיא כו' אלא אפילו למי"ד פטור הכא חייב דהבלא דאגמא קטלה משמע דלמי"ד חייב אי"ש בלאו האי טעמא אע"פ שהאונס היה נארע בכל ענין ויש לדחות ראייתו דלמי"ד חייב נמי סמך אהאי טעמא

Summary

	36a- Why does אביי invoke the הבלא דאגמא קטלה?	78a- The פטור is שוכר if the animal suffocates on the mountain	93a- The shepherd is חייב if he left at an abnormal time.
שיטת הרי"ף - You are liable even if the אונס is unrelated to the פשיעה	תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור	?	By leaving his flock he was פושע. He is חייב even though his presence wouldn't have prevented the אונס.
שיטת תוספות - You are only liable if the אונס is related to the פשיעה	תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב	The פשיעה of bringing it to the mountain didn't cause it to suffocate	If you hadn't been פושע, you may have heroically defended the sheep from the wolves.

Approach #1: You are liable even when your negligence had no relation to the cause of death.

3. **שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב**

אבל בתוספות רבינו שמשון כתוב וזה לשונו...אלא נראה דהכי פירושו דאביי סבר דהני לישני דפליגי גבי צריפא דאורבני בתחילתו בפשיעה וסופו באונס היה **אונס שלא בא מחמת הפשיעה** דצריפא דאורבני הוה נטירותא מעליא לענין גנבי כאלו שמרם בקרקע ולמאן דמחייב אפילו היכא דשייך למימר מה לי הכא מה לי התם. ולהכי קאמר דלא מיבעיא למאן דאמר חייב הכי נמי חייב אפילו נימא מלאך המות קטלה וכו' אלא אפילו למאן דאמר פטור הכא חייב דהבלא דאגמא קטלה והבל דאגס קרוב לה להמית יותר מהבל שבבית מכל מקום חשיב אונס ולא פשיעה אלא דהאי אונס בא מחמת פשיעה **וכן משמע דלא יצטרך טעמא דהבלא דאגמא קטלה אלא למאן דפטור התם אבל למאן דמחייב אפילו מלאך המות קטלה הוא דמחייב:**

4. **חידושי רבי ראובן בבא מציעא סימן כא (הרב רפאל ראובן גרוזובסקי)**

וניחזי אנן בהא לשומר חייב בפשיעה (1) **אם מעשה הפשיעה שפשע השומר בשמירתו זהו גופא מחייבו להשומר בתשלומי הפקדון** אף בלא מה שהזק הפקדון אלא שאם אין היזק בהפקדון הוא אומר לו הרי שלך לפניך או (2) דחיוב פשיעה היינו שהוא חייב על היזק שנעשה בפשיעה. ולכאורה משיטת אביי אליבא להרי"ף שתחילתו בפשיעה חייב אפילו סופו באונס שלא בא מחמת הפשיעה מוכח לכאורה שמעשה הפשיעה לחודה מחייבת דמשו"ה מחייב אח"כ בכל ענין שאין הפקדון אצלו לומר הרי שלך לפניך. אבל מהך מי"ד דתחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור וכן מסברת רבא דאפילו למי"ד תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב מי"מ באונס שלא בא מחמת הפשיעה פטור מוכח שאין החיוב אלא על ההיזק שבא ע"י הפשיעה

5. **רמב"ם הלכות שכירות פרק ב הלכה ג**

יראה לי שאם פשע השומר בעבדים וכיוצא בהן חייב לשלם שאינו פטור בעבדים וקרקעות ושטרות אלא מדין גניבה ואבידה ומתה וכיוצא בהן שאם היה ש"ח על מטלטלין ונגנבו או אבדו ישבע ובעבדים וקרקעות ושטרות פטור משבועה, וכן אם היה שומר שחר שמשלם גניבה ואבידה במטלטלין פטור מלשלם באלו, **אבל אם פשע בה חייב לשלם שכל הפושע מזיק הוא,** ואין הפרש בין דין המזיק קרקע לדין המזיק מטלטלין ודין אמת הוא זה למבינים וכן ראוי לדון

6. **חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף עח עמוד א**

דטעמא דאביי התם משום דכל שתחלתו בפשיעה משעה שפשע בה נעשית ברשותו להתחייב עליה בכל ענין ואפי' במתה כדרכה

7. **ספר העיטור אות פ - פקדון דף ע טור ג (רבי יצחק בן אבא מרי ממרסילייה)**

ומסתב' דלא דמיא אונסא דמלאך המות לאונסא אחרינא דלגבי מלאך המות ליכא נטירותא כלל ואיכא למימר מה לי הכא מה לי התם אבל גבי רועה כיון דתחילתו בפשיעה הוא מיגו דהוי פושע לנטירותא הוי פושע נמי להא דהוה ליה לנטורה מההיא אונסא דהא מצי לנטורה לקדום ברועים ומקלות והילכך כיון דקי"ל תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב הכא נמי חייב והיכא דעל בעידנא דלא עיילי אינשי אפי' אין יכול להציל חייב.

8. **חידושי המהר"ל מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב**

ותימה לי למה הוצרכו לדחוק דצריך שיהא ([האונס מחמת הפשיעה], אפילו לא יהא האונס מחמת פשיעה אלא שבא האונס במקום הזה ולא היה בא במקום אחר כגון גבי רועה שהוא רועה, אע"ג דהיה בא האונס על כל פנים, סוף סוף דוקא במקום הזה שנעשה שם הפשיעה נעשה האונס, ואמרינן כיון שהניח שם הצאן בלא שמירה הרי יש פשיעה והאונס היה כאן לכך חייב עליו, דהוי כמו שהכניסה לאגם בלא שמירה ובה ארי, ואפילו אם לא היה יכול להכניס לעיר כשהלך לעיר, דמה בכך, דלא קאמר רבא אלא במלאך המות דמה לי הכא מה לי התם, אבל במקום שלא נוכל לומר דבכל מקום שבעולם הוי מיתה כגון בנידון זה, הוי תחילתו בפשיעה וסופו באונס, שטעם תחילתו בפשיעה הוי משום שמצטרף הפשיעה אל האונס כאילו הוי הכל פשיעה אע"ג דלא הוי מחמת פשיעה וטעם ברור הוא.

9. **רשימות שיעורים (רי"ד סולובייצ'יק) מסכת בבא מציעא דף עח עמוד א**

נראה דהרי"ף סובר דיסוד הדין אליבא דאביי הוא דשומר שפשע ביטל כל אחריות השמירה שעליו, וביטל את חובת הגברא המוטלת עליו לשמור את הפקדון, ומשו"ה מתחייב באחריות מלאה על הפסד הפקדון כי פקע ממנו כל פטורי השומרים ואף פטור אונס. דמאחר שפשע וביטל את חובת מצות השמירה שעליו נעשה כמו גזלן והריהו חייב באחריות מלאה על החפצא דפקדון להשיבו בכל אנפי, ואפילו אם נאנס שלא מחמת הפשיעה הריהו חייב באחריות.

Explaining our משנה: Why are there אונסים which you are not liable for?

10. **תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב**

ומודי אביי דאי הדרא לבי מרה ומתה דפטור. מאי טעמא - דהא הדרא לה, וליכא למימר הבלא דאגמא קטלה

11. **בית הבחירה (מאירי) מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב**

ומודה אביי שאם חזרה מן האגם לבית הבעלים או לבית השומר בבריאותה בלא שום חולי הנכר לנו ומתה שפטור שהרי נסתלקה הפשיעה מכל וכל

12. **חידושי המהר"ל מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב**

והתוספות הביאו ראיה לזאת הסברא דלא אמרינן תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב אלא היכי שבא האונס מחמת פשיעה מההיא דלקמן, השוכר פרה להוליכה בהר והוליכה בבקעה, אי הוחמה חייב, דלא הוי פשיעה [אלא] לענין הוחמה, ואמאי לא יהיה חייב אפילו אם הוחלקה דהא תחילתו בפשיעה הוא, אלא ודאי כיון שאם יהיה מוליכה בהר כ"ש דהוחלקה, לפיכך הוא פטור. ואין זה ראיה, [ד]מנלן דבעי שיהא האונס מחמת הפשיעה שרק אם נוכל לומר דלא היה בא האונס [חייב], דגבי הוחלקה כיון דאם הוליכה בהר כ"ש [ד]הוחלקה, [דהרי] הוחלקה בבקעה, והוי זה כדאמרינן הכא מלאך המות [מה לי] הכא מה לי התם ואפילו לאביי הוא פטור. א"נ דזה הענין שאני, דהכא משום תנאי אח"כ רוצה לחייב אותו מה שלא קיים דבריו שאמר להוליכה בהר והוליכה בבקעה, דאין זה שינוי תנאי כלל, דלענין הוחלקה בודאי ניחא ליה טפי להוליכה בהר, ואין זה שינוי תנאי כלל ולא דמי להא דתנן תחילתו בפשיעה וסופו באונס, דלא הוי משום תנאי.

13. **חידושי הרמב"ן מסכת בבא מציעא דף עח עמוד א**

אבל הטעם הנכון במשנתנו שאין השינוי מהר לבקעה פשיעה לפי שהזיקה מצוי בזה כמו בזה, ומיהו אינה שמירה למה שאמר משכיר, הילכך אם הוחמה בעלייה בהר חייב שאמר לו לשמרה מחמום ולא שמרה, וכן כשאירע לה מיתת אויר שנשבה הרוח בהר באותו היום ומתה בו או נחש הכישה חייב, שאם שמר כמו שאמר בעה"ב לא אירע לה מיתה זו, דכל כה"ג אינה פשיעה ואינה שמירה, הילכך אם סופו באונס פטור ואם סופו מחמת אותו שינוי חייב, כנ"ל,

14. **תוספות מסכת בבא מציעא דף עח עמוד ב**

לכך נראה דלא חשיב הכא פשיעה במה ששינה דיכול לזוהר ולדקדק יפה שלא תחלוק בהר ושלא תתחמם בבקעה ומודה אביי הכא דפטור במתה כדרכה כיון דלא הוי תחילתו בפשיעה

15. **חידושי הריטב"א מסכת בבא מציעא דף עח עמוד א**

והכא מפני ששינה מהר לבקעה ומבקעה להר אין זו פשיעה גמורה כי דרך כל בהמה לילך בהר ובבקעה, אלא כל זה כעין גנבה ואבדה וכל שתחלתו בגנבה ואבדה וסופו באונס שלא בא האונס מחמת הפשיעה לדברי הכל פטור.

מחמת הפשיעה Approach#2: Defining

16. תוספות מסכת בבא מציעא דף עה עמוד א

הוחמה בהר פטור - וא"ת למ"ד לעיל (דף מב.) תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב אמאי פטור הא תחילתו בפשיעה היה לענין הוחלקה וי"ל דלא מחייב אלא באונס שיש לתלות שאם לא היה משנה אפשר שלא היה בה האונס... וי"ל דשמא אם היה שם היה מוליכן למרעה אחר קודם ביאת ארי כי כן דרך הרועים לרעות חצי היום בשדה זו וחצי היום בשדה אחר או שמא אם היה שם הארי היה ירא לבא שם או היה מקיים ביה גם את הארי ואת הדוב הכה עבדך

17. רי"ף מסכת בבא מציעא דף כ עמוד א

ואנן לא ס"ל הכי אלא הלכתא כרבא דקי"ל כל היכא דפליגי אביי ורבא הלכתא כרבא בר מייע"ל קג"ם ואע"ג דקי"ל תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב ה"מ דנטרינהו באורחא דהוי נטירותא לענין מידי ופשיעותא לענין מידי אחרתא ואיכא אורחא אחריתי דאי עביד לה לא הוה מטי לה אונסא הלכך אע"ג דאיתניס מיחייב דאמרין אי לאו דפשע בה לענין ההוא מידי אחרתא לא הוה מטי לה אונסא כגון ההיא דאמרין בההוא דאפקיד זוזי גבי חברה אותבינהו בצריפא דאורבני ואיגניבו אמר רב יוסף אע"ג דלענין גנבי נטירותא הוא לענין נורא פשיעותא היא תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב דאי קברינהו בארעא כדאמר שמואל כספים אין להן שמירה אלא בקרקע לא הוה מיגנבי ולא מיתליא בהו נורא הלכך מחייב בגניבה ואע"ג דאניס דאי לאו דפשע לענין נורא לא הוה מיתניסא ומהאי טעמא אמרין תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב דההוא אונסא דגניבה מחמת פשיעותא דנורא הוא ולהכי חייב דלא נטרה כדאיבעי ליה אבל הכא לענין מתה כדרכה מאי נטירותא הוה ליה למיעבד כי היכי דלא ליקטלה מלאך המות הלכך אע"ג דקי"ל תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב הכא פטור

18. סמ"ע סימן שג

אף שסופו באונס, אם יש שום צד בעולם לומר אילו לא פשע היה מציל, חייב.

19. ש"ך חושן משפט סימן רצא

(יד) וסופו באונס כו'. ע' בתשו' ר"ש כהן ס"ג ס"ס ק"י כתב דאפשר דבאונס דלא שכיח כלל לא אמרין תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב כו' ואינו נ"ל כלל ודו"ק:

20. שו"ת מהרש"ך חלק ג סימן קי (הרב שלמה בן אברהם הכהן)

ראובן שהיה לו חנות של בגדים בשוק, ופורע היה לשמעון להיות יושב ומוכר. לימים הוצרך שמעון ללכת בביתו והניח החנות חציה פתוחה כדרך כל יוצאי החנות אשר דעתם לחזור. והנה בעת ההיא אחד משרי העיר שהיה בעיר לקח [מ]מקצת סוחרים בגדים בהמתנה, באמרו כי כעת אין לו מעות, אבל בחזרתו ממלחמת המלך יר"ה יפרע הכל, כי יש לו לקבל מעות בקושטאדינה, ואין פוצה אליו פה ומצפצף, כי האיש גדול בתוגרמים ומתייראים ממנו היו. והנה בעת נסיעתו הוצרך עוד בגד שאלוניקי בעד משרתיו, עבר מחנותו של שמעון ונכנס הוא בעצמו ולקח וחתך עד עשרה אמות, ולא רצה להמתין עד אשר יבא שמעון כי היה בעת נסיעתו, והשעה לו נחוצה...ועתה זמן הרבה שלא נשמע מאותו התוגר, ויש אומרים שנפגר במלחמה. ואפשר דמאי דאמרין תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב, היינו באונסא דשכיח או שכיח ולא שכיח, דבכה"ג איבעי ליה לאסוקי אדעתיה שבאותו הפועל שעושה יארע אותו הדבר, וכיון דתחילתו בפשיעה חייב, אבל אונסא דלא שכיח כלל כה"ג דנדון דידן, אין מקום לחייבו אפילו את"ל ששמעון זה הנזכר פשע במה שהניח החנות כמו שהניחה, דלא איבעי ליה לאסוקי אדעתיה כה"ג דאונס דלא שכיח כלל. כל שכן שאין שום צד לומר שפשע שמעון במה שהניח החנות על האופן שהניחה ללכת למה שהוצרך כל שלא הלך לצורך סחורה אחרת שאינו לצורך החנות. באופן שאין לספק שאין לשמעון שום חיוב בזה ההפסד מהבגד שלקח אותו השר מכל הטעמים שכתבתי

Degrees of Negligence

21. חידושי הרשב"א מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב

דלא דמי פשיעה דשומר שמסר לשומר לפשיעה זו, דאלו למאי דסבירא לי דטעמא דהתם משום שאין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר פושע גמור הוא ומדאפקה מרשותיה ומסרה לשומר אחר הו"ל כגזלן או כגנב וקמה ליה בהמה ברשותיה לגמרי ואפילו לאונסי מיתה, ולמאן דאית ליה ההוא טעמא ע"כ ליכא לשנויי אלא כדשני ר' אמי כשנתנו לו בעלים רשות, הא לאו הכי בהמה דידיה קטל מלאך המות ולא בהמת מפקיד וכדרך שחייבה תורה בשואל משום דאוקמה ברשותיה, ומשו"ה לא שני ליה הכין ר' אמי, אבל פשע בהוצאה לאגם פשיעה בשמירה היא ולא דידיה היא למיקם ברשותיה לכלהו אונסין אלא לאונסין שבאו מחמת אותה פשיעה אבל לא לאונסי מיתה דמה לי הכא מה לי התם

22. חידושי הריטב"א מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב

הקשו בתוספות כיון דס"ל לאביי דאירא דאגם קטלה מאי איריא מפני שפשע בה ויצאה מאליה אפי' הולכה הוא והקיפה חומה של ברזל נמי יהא חייב אם העמידה באגם דהא פשע לגבי הבלא, ותירצו דהבלא דאגם לא שכיח דקטיל לחיובי עליה אלא דהיכא דפשע לגבי מילי אחרני תלינן בה כל מידי ואפי' מילתא דלא שכיחא כיון דאפשר דמיית כלל מחמתיה, ודוקא כי הא דהכא שהפשיעה הראשונה היתה פשיעה גמורה כיון שלא נעל בפניה כראוי ופשע בה לגבי גנבים וזאבים וכל דבר, משא"כ בצריפא דאורבני דאפי' מאי דפשע לגבי נורא לא היתה פשיעה גמורה דכמה זמנין דמצעני בעלים התם ולא מיתלי ביה נורא, וי"ל דמשום כחו דרבא נקט פשע בה.

Approach#3: You are not liable for any case of אונס - Is פשיעה meaningless?

23. שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף לו עמוד ב

וזה לשון שיטה: הכא חייב מאי טעמא הבלא דאגמא קטלה... ולא מיקרי פשיעה ברורה לגבי הבלא כיון דלא בריר היזק הבלא אלא מתוך פשיעת היציאה תלין בכל מידי וכעין תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא. **אלא שכשברור לנו שסופו באונס גמור הרי יצא מן הפשיעה בודאי ופטור.** וכשהוא מסופק אם סופו באונס מוקמין ליה אחזקתיה דפשיעת היציאה ולא מיפטרניהו מספק. אבל כשלא פשע מתחלה בודאי לא נתחייב משום ספק פשיעה

Test Cases: Does negligence create liability?

24. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף לד עמוד ב

אמר רבא: הניח להן אביהן פרה שאולה - משתמשין בה כל ימי שאלתה, מתה - אין חייבין באונסה; כסבורין של אביהם היא, וטבחה ואכלה - משלמין דמי בשר בזול; הניח להן אביהן אחריות נכסים - חייבין לשלם

25. נימוקי יוסף מסכת בבא קמא דף לט עמוד א

חייבין לשלם לגמרי פרעון שלם [ולא בזול] ואע"ג דהם לא קבלו עליהם אונסים וגם לא רמיא חיוב אונסים אשואל משעת שאלה אלא דוקא בשעה שתאנס וההיא שעתא לאו נכסי דשואל נינהו דמשום הכי [ברישא] פטורין אם כן מה לי הניח אחריות נכסים מה לי לא הניח ויש לומר דטבחיה פשיעה היא ואע"פ דהך פשיעה אתי לבסוף מכ"מ אבוהון הוא דעבד לה בחייו דלא אודעינהו דשאלה היא **ואשתעבוד נכסיו בחייו וכן הסכימו המפרשים ז"ל.** וכ"כ הרא"ה ז"ל דמשעת פשיעה הגורמת לאונס מתחייב השואל עלה ונ"מ לשואל חמור לרכוב עליה שלוחו ומתה בדרך והדבר ספק אם מחמת מלאכה מתה אם לאו דכיון דק"ל שאינו חייב עליה עד שעת אונסין הרי הוא פטור שהרי זה כאומר [לקמן דף ק"ח א] איני יודע אם הלויטני אם לאו אבל השואל את החמור לרכוב עליה ונתנה לשלוחו והדבר ספק אם מתה בפשיעה או באונס חייב שהרי הוא פושע עליה כשנתנה לשלוחו שהרי [גיטין דף כ"ט א] אין השואל רשאי להשאל **והוא מתחייב משעת פשיעה והרי זה כאומר הלויטני ואיני יודע אם פרעתך אם לאו שהוא חייב עכ"ל:**

26. נתיבות המשפט ביאורים סימן רצא

שלבסוף נאבד באונס. ולענין יוקרא וזולא, חייב לשלם כשעת הוצאה מן העולם ולא כשעת הפשיעה, ופשוט.

27. קצות החושן סימן רצא

וביוקרא וזולא מבואר מדברי הרב המגיד דכל השומרין משלמין כשעת הפשיעה ע"ש (פ"ה) [פ"ח] משאלה (ה"ג). וכ"כ בש"ך סימן רצ"ה (סק"ז) [סק"ז] בפשיטות דכל השומרין משלמין כשעת הפשיעה. אמנם צריך להתבונן דמאי שנא מגבב וגזלן דאין משלמין אלא כשעת הגזילה...

28. שולחן ערוך חושן משפט ש"ג

רועה שהניח עדרו ובא לעיר בין בשעה שדרך הרועים להכנס בין בעת שאין דרך הרועים ליכנס ובא זאב וטרף ארי ודרס אין אומרים אילו היה שם היה מציל אלא אומדין אותו אם יכול להציל ע"י רועים ומקלות חייב ואם לאו פטור **ואם אין הדבר ידוע חייב לשלם** הגה: וי"א דאם נכנס בעת שאין דרך ליכנס חייב בכל ענין דהוי תחילתו בפשיעה וסופו באונס (טור והראב"ד)

29. ש"ך חושן משפט סימן שג

ואם אין הדבר ידוע כו'. דמן הסתם היה יכול להציל ע"י רועים ומקלות שהיה שוכרן להצילו באמת כ"כ הבית יוסף ואחריו נמשך הע"ש וכתב דבש"ח פטור ואחריו נמשך הסמ"ע אבל תימא היאך אנו יכולים לוי' דמן הסתם היה יכול להציל וגם מי הגיד לו להרמב"ם זה **אלא נ"ל דהטעם כיון דאין הדבר ידוע א"כ הרי השוכר מחויב לישבע ואינו יכול לישבע ...**

30. קצות החושן סימן שמ

וזה נמי נראה הא דאמרו ברועה שהניח עדרו אומדין אותו אם יכול להציל ואם אין הדבר ידוע חייב לשלם, והוא בסימן ש"ג (סעיף י) וע"ש בש"ך (סק"ג) [סק"י]. **ולפי מ"ש היינו משום דהרועה פשע קצת במה שהניח עדרו א"כ נתחייב תיכף והספק שאח"כ אם נאנסה** הו"ל איני יודע אם החזרתיו. ועוד דהתם ברועה כיון שתחלתו בפשיעה כל שאנו יכולין לתלות האונס מחמת הפשיעה חייב עד שיבורר בודאי שהאונס אינו מחמת הפשיעה, דהא תחלתו בפשיעה שאמרו בצריפא דאורבני (ב"מ מב, א) ע"ש דאפשר היה בא האונס אע"ג דלא היה הפשיעה, אלא **דהכי דינא דתחלתו בפשיעה חייב אא"כ ידוע בבירור שהאונס לא בא מחמת פשיעה** הא מסתמא חייב, והיינו נמי הך דרועה ודו"ק היטב.